

LBRIS

We know
books

PENELOPE DOUGLAS

Kill Switch

DEVIL'S NIGHT # 3

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2024

CAPITOLUL 1

WINTER

Încălțată cu balerini, străbat culoarul lung cu pași ușori, fără grabă. Lumânările strălucesc în suporturi, de-a lungul pereților. Îmi frământ degetele, privind fiecare ușă pe lângă care trec.

Nu-mi place casa asta. Niciodată nu mi-a plăcut.

Dar cel puțin aici nu se țin decât două petreceri pe an: în iunie, după recitalurile de vară, și după premiera anuală a Spărgătorului de nuci, în decembrie. Madame Delova, binefăcătoarea școlii mele, adoră baletul și consideră că „a coborî din turnul ei de fildeș, din când în când, pentru a-i distra pe săteni și a ne deschide ușile casei sale este un dar oferit oamenilor de rând”.

Asta a zis mama odată.

Casa este atât de mare, încât nu cred că o s-o văd vreodată pe toată. E plină de obiecte care îi entuziasmează teribil pe toți și despre care se vorbește în șoaptă, însă pe mine mă neliniștește. De fiecare dată când mă întorc într-o parte sau în alta, am senzația c-o să sparg ceva.

În plus, e prea întunecoasă. Iar azi, când casa e luminată numai de lumânări, pare și mai întunecoasă. Probabil că așa își transformă Madame casa într-un loc de vis. Ea însăși pare o făptură de vis: ireală, prea perfectă, ca de porțelan.

Strâng din buze și mă opresc în loc, apoi o strig pe mama.

Unde-o fi?

Pășesc încet. Nu știu nici unde mă aflu și nici cum să mă întorc la petrecere. Sunt sigură că am văzut-o pe mama urcând aici. Cred că există și un al treilea etaj, însă n-am idee unde sunt treptele care duc într-acolo. Ce motiv ar avea mama să se ducă la etaj? Toți invitații sunt la parter.

Strâng tot mai tare din dinți, pe măsură ce mă îndepărtez de locul petrecerii. Luminile, vocile și muzica se estompează, iar eu mă pierd treptat în bezna și liniștea holului.

Ar trebui să mă întorc. Mama o să se supere fiindcă m-am luat după ea.

— Mamă? strig din nou.

Mă scarpin pe coapse. Costumul strâmt de balet, pe care îl port de azi-dimineață, îmi provoacă mâncărimi.

— Mamă?

— Ce dracu' e-n neregulă cu tine? urlă un bărbat.

Tresar.

— Toți se simt aiurea în preajma ta, continuă el. Pur și simplu stai nemișcat. Am mai vorbit despre asta.

Întrezăresc o rază de lumină printr-o ușă întredeschisă. Mă apropiu. Mă îndoiesc că mama e acolo. Nu e genul de persoană la care lumea se răstește.

Și totuși, poate că e acolo...

— Ce se-ntâmplă în târtăcuța aia a ta? se răstește bărbatul. Nu știi să vorbești? Ți-a mâncat pisica limba?

Niciun răspuns. Oare din cauza cui s-a înfuriat?

Mă aplec ușor dincolo de prag și trag cu ochiul, să văd cine e în cameră.

La început zăresc doar auriu — lumina aurie a lămpii aurii strălucește pe biroul auriu. Mă mișc spre stânga. Pulsul mi se întetește când îl văd pe domnul Torrance, soțul lui Madame. Bărbatul stă la birou. Apoi se ridică. Respiră anevoie, cu maxilarul încordat. Se uită în jos, la o persoană pe care nu o văd.

— *Dumnezeule! exclamă cu dispreț. Fiul meu. Moștenitorul meu... Ești capabil să scoți ceva pe gură? Tot ce trebuie să zici e „Bună seara!” și „Vă mulțumesc că ați venit”. Nu ești în stare nici măcar să răspunzi la o întrebare simplă. Care-i problema ta?*

Fiul meu. Moștenitorul meu.

Mă foiesc puțin și încerc să arunc o privire pe după ușă, însă nu reușesc să-l întrezăresc pe celălalt. Madame și domnul Torrance au un fiu, dar îl văd rar. E de aceeași vârstă cu soră-mea și învață la școala catolică.

— *Vorbește! izbucnește iarăși tatăl lui.*

Îmi țin respirația și, din reflex, fac un pas. Din greșeală, înaintează în loc să mă trag înapoi. Mă lovesc de ușă. Balamalele scârțâie, ușa se mai deschide un pic, iar eu mă dau în spate.

Vai, nu!

Mă îndepărtez iute de ușă, apoi mă răsucesc pe călcâie, pregătit s-o șterg. Dar nu apuc s-o rup la fugă. Ușa se deschide mai mult, iar lumina de dinăuntru se revarsă pe parchet. O umbră înaltă se ivește deasupra mea.

Îmi încordez coapsele. De teamă, am senzația c-o să fac pe mine. Îl văd pe domnul Torrance — stă în prag, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. Expresia lui încruntată se înmoaie. Oștează.

— *Bună!*

Mă privește de sus. Buzele lui schițează un zâmbet mic.

Din instinct, fac un pas în spate.

— *M-am... m-am pierdut, încerc să-i explic.*

Înghit în sec și ridic privirea spre ochii săi întunecați.

— *Știți unde-i mama? N-o găsec.*

În următoarea clipă, celălalt ocupant al camerei deschide și mai larg ușa. Clanța se lovește de perete. Țâșnește pe lângă tatăl lui și iese în fugă din cameră. Părul negru îi cade peste ochi. Își ține capul plecat. Cravata îi atârnă la gât, desfăcută. Trece în goană pe lângă mine, fără să-mi arunce vreo privire, și se năpustește pe scări în jos.

Când nu i se mai aud pașii, mă răsucesc spre domnul Torrance. El îmi surâde și se lasă pe vine, în dreptul meu. Mă trag un pic în spate.

— *Ești fata lui Margot. Te cheamă Winter, așa-i?*

Aprob din cap și fac un pas înapoi, pregătită să mă îndepărtez. Bărbatul îmi apucă bărbia între degete.

— *Ai ochii mamei tale.*

Nu-i adevărat. Nimeni nu mi-a spus asta vreodată. Îmi ridic bărbia, ca să mă ferec de atingerea lui.

— *Câți ani ai?*

Mă apucă din nou de bărbie, mișcându-mi capul spre stânga și spre dreapta. Ochii lui mă cercetează. Își coboară privirea asupra bodyului meu, asupra tutuului și colanților. Pe urmă se uită din nou în ochii mei; de data asta, fără să zâmbescă. Are altă căutătură. Mă mai îndepărtez un pic de el. Nu-mi dau seama de ce. Poate că de vină e tăcerea lui, statura lui masivă sau faptul că nu mai aud zgomotele petrecerii.

— *Opt, mormăi eu și-mi cobor privirea în pământ.*

N-am nevoie de ajutorul lui ca s-o găsec pe mama. În clipa asta vreau un singur lucru: să plec. I-a vorbit foarte răutăcios

fului său. Nici părinții mei nu sunt perfecți, dar niciodată n-au țipat la mine așa cum a țipat el la băiat.

— Într-o bună zi, o să fii foarte frumoasă, adaugă el, aproape în șoaptă. La fel ca mama ta.

După câteva secunde, reușesc să înghit nodul uriaș pe care-l simt în gât.

— Prima dată când am văzut-o pe soția mea, purta un costum foarte asemănător cu al tău.

Nu e nevoie să-mi imaginez cum arăta Madame în costum de balet. În casă și la studioul ei sunt o mulțime de poze în care apare și o sumedenie de tablouri care o înfățișează.

Domnul Torrance rămâne pe loc pentru o clipă. Mă domină cu înălțimea și cu privirea. Încep să mă simt stânjenită. În sfârșit, mâna i se desprinde de bărbia mea. Trage aer în piept, ca și cum ar reveni la realitate.

— Du-te la joacă!

Mă răsucesc pe călcâie și o iau la fugă pe unde am venit. Arunc o privire peste umăr, să mă asigur că e departe și că nu mă urmărește. Bărbatul înaintează pe culoar, deschide ușa din capăt și rămâne pe loc pentru câteva clipe, de parcă tocmai a văzut pe cineva.

Când domnul Torrance se mișcă din prag, pentru a închide ușa, o văd pe mama.

Mijesc ochii și clipesc, ca să mă asigur că văd bine. Rochie albă, păr lung, de aceeași culoare ca al meu, zâmbet jucăuș...

Tocmai când mama pășește spre el, ușa se închide. Rămân nemișcată, în holul întunecat. Aud sunetul încuietorii.

Ar trebui să plec. Nu știu ce se-ntâmplă, dar nu cred c-ar trebui s-o deranjez. Cobor iute scările, străbat din nou holul de la

intrare și mă îndrept spre partea din spate a casei, unde se ține petrecerea.

Un chelner care duce o tavă intră pe ușa din spate. Profit de ocazie și mă strecor afară, în curtea pietruită. Nimeresc într-o mare de adulți. În jurul meu se vorbește tare, oamenii râd, beau și mănâncă. O flautistă îmbrăcată într-o rochie bleu stă într-un colț, în dreapta mea, lângă un cvartet de coarde. Cei cinci fac să răsunе pe terasă Anotimpurile lui Vivaldi, pe care le cunosc foarte bine, de la orele de balet.

Chelnerii strâng tacâmurile de argint. Se aude clinchet de pahare. Mă uit spre cerul care se întunecă. Norii acoperă soarele și umbresc petrecerea. O atmosferă perfectă pentru lumina lumânărilor.

Zăresc un grup de copii în alb: prietenele mele. Sunt îmbrăcate la fel. Ceva mai devreme am dansat în spectacolul nostru. Fetele fug în spatele unor tufișuri. Se strâng unele în altele și se hlizesc. Soră-mea, care e cu trei ani mai mare decât mine, e chiar în mijlocul lor. Ezit o clipă, după care pornesc în urma lor.

Ocolesc tufișurile și alerg pe iarbă, dar mă opresc brusc și inspir adierea de vânt care suflă printre copaci. Mi se ridică părul pe brațe. Arunc o privire spre casă și spre ferestrele de la etajul al doilea, unde am fost adineaori. Poate că mama o să vină să mă caute.

Dar petrecerea e plictisitoare, iar prietenii mei se îndepărtează de mulțimea invitaților.

Dincolo de casă și de locul petrecerii se întinde o peluză imensă, cu straturi de flori și eu copaci de-o parte și de alta. În depărtare se zăresc dealuri unduitoare. Peluza pare desprinsă dintr-un basm.

O văd pe soră-mea într-un grup mic, alcătuit din colegii noștri de clasă. Ce fac acolo? Ari îmi aruncă o căutătură, rânjește, după

care le spune câteva cuvinte celorlalți. Cu toții o rup la fugă în labirintul verde, făcându-se nevăzuți printre tufișurile înalte.

— Stați! Ari, așteaptă-mă și pe mine!

Alerg spre labirintul din gard-viu. Mă opresc puțin la intrare. Arunc o privire spre tufișuri, la dreapta și la stânga. Cărarea e vizibilă doar câțiva metri. Apoi dispare după un colț. N-am văzut încotro au luat-o. Dacă mă rătăcesc?

Scutur din cap. Nu, n-o să fie periculos. Dacă ar fi, intrarea în labirint ar fi fost blocată, nu? Câțiva copii au intrat deja acolo, deci e-n regulă.

O rup iar la fugă. Vântul suflă printre chiparoși. Atmosfera stârnită de cerul cenușiu și de norii joși îmi face pielea ca de găină. Cotesc la dreapta, o iau printre copaci și urmez cărarea. Mă îndepărtez tot mai mult de intrarea în labirint.

Mirosul de pământ îmi umple plămânii. Deși e acoperit de iarbă, pământul de dedesubt îmi zgârie tăpile balerinilor. Mai mult ca sigur, o să-i stric.

Dar Madame a insistat să purtăm costumul de balet chiar și după spectacol.

În depărtare răsună râsete și chiote. Iuțesc pasul. Mă ghidez după sunete. Ei sunt tot aici. După un minut nu se mai aude nimic, așa că mă opresc și încerc să-mi dau seama unde ar putea fi soră-mea și prietenii ei.

— Ari?

Dar sunt singură.

Pășesc nesigură pe cărare și ajung într-un spațiu deschis, plin de verdeată, cu o fântână mare în mijloc. Locul ăsta e de două ori mai mare decât camera mea și e înconjurat de chiparoși înalți. De aici, trei poteci se răsfrî în trei direcții diferite. Oare ăsta e centrul labirintului?

Fântâna enormă are un bazin de piatră în partea de jos și unul mai mic deasupra. Apa țâșnește și umple bazinul superior, de unde se scurge ca o cascadă în bazinul de jos, cu un sunet minunat de plăcut. Atmosfera e plină de pace.

Fiindcă nu sunt atentă pe unde merg, mă izbesc de cineva și mă împleticesc în spate. Femeia întinde brațele spre mine. Mă ține la distanță, ca și cum aș fi murdară, iar ea nu vrea să mă atingă.

Madame surâde, iar expresia ei surprinsă se îndulcește. Corpul ei e grațios și are mișcări fluide. Ai crede că lumea e o sală de spectacole și că Madame e tot timpul pe scenă.

— *Bună, scumpo! mă întâmpină cu voce mieroasă. Te distrezi? Îmi cobor privirea. Dau aprobator din cap.*

— *L-ai văzut pe fiul meu? Se dă în vânt după petreceri. Nu vreau s-o rateze pe-asta.*

Se dă în vânt după petreceri? Mă încrunt, nedumerită. Tatăl lui nu pare să fie de aceeași părere.

Sunt pe punctul de a-i răspunde că nu mă distrez, dar ceva aflat în dreapta mea îmi atrage atenția. Mă uit într-acolo, cu ochii mijiiți. Zăresc o siluetă întunecată.

Silueta stă în fântână, aproape complet ascunsă în spatele șuvoiului care se scurge în bazinul de jos.

E Damon. Fiul ei, la care se țipa acum câteva momente, la etaj. Minciuna îmi iese numaidecât pe gură:

— *Nu. Nu, l-am văzut, Madame. Îmi pare rău.*

După ce a urlat taică-său la el, bănuiesc că Damon nu-și dorește decât să fie lăsat în pace.

Îi evit privirea, ca să nu-și dea seama că o mint. În schimb, mă uit înainte. Rochia ei neagră e lungă până la jumătatea gambei și sclipește, plină de ștrasuri și perle. Partea de sus se mulează pe corpul ei suplu, iar poalele se leagănă ușor la orice mișcare. Părul

ei lung și negru i se revarsă pe spate, drept și strălucitor precum torentul unei ape.

Mama n-o vorbește niciodată de bine. Deși ceilalți se tem de Madame, toți se poartă politicos când sunt față în față cu ea. Nu pare să fie mai în vârstă decât bona mea, dar are un copil mai mare decât mine.

Mă ocolește și se îndreaptă spre intrarea în grădină. Mă întreb dac-ar trebui s-o urmez. Rămân pe loc.

Îmi închipui că Damon nu dorește să dea ochii cu nimeni, însă îmi pare rău că e singur.

Mă apropiu încet de fântână și trag cu ochiul prin șuvoiul de apă. Încerc să-i disting silueta în ascunzătoare. Poartă sacou negru. Își sprijină brațele pe genunchi, iar părul negru îi atârână peste ochi și i se lipește de pomeții ca de porțelan.

Ce caută în fântână?

Îi vorbesc cu sfială:

— Damon, te simți bine?

Nu spune nimic. Prin apa care se scurge, observ că nu se clintește. Parcă nici nu mă aude.

Îmi dreg glasul și vorbesc mai hotărât:

— De ce stai acolo? Pot să vin și eu?

N-aveam de gând să mă autoinvit, dar ideea de-a mă băga în fântână mă entuziasmează. Pare distractiv. Pe deasupra, vreau ca Damon să se simtă mai bine.

Damon mă privește pieziș.

Mijesc ochii printre șuvoaietele de apă. Își ține capul plecat, părul încă îi acoperă fața. Observ o pată roșie pe o mână. Sângerează?

Poate că vrea un platur. Ori de câte ori mă lovesc, vreau să mi se dea un platur și o vreau pe mama lângă mine.

— Uneori te văd la Catedrală. Nu iei niciodată anafură, așa-i? Când toți copiii se duc să ia cuminecătura, tu rămâi pe loc. Singur.

La fel cum se-ntâmplă în biserică, Damon nu se mișcă. Atunci când lumea din biserică se îndreaptă spre altar, el pur și simplu stă pe loc, deși a împlinit deja vârsta la care se poate împărtăși. Îmi amintesc că el și soră-mea au făcut parte din același grup de copii care s-au împărtășit pentru prima oară.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul.

— Eu o să am curând prima împărtășanie. Adică așa ar trebui. Mai întâi trebuie să mă mărturisesc, și nu-mi place partea asta.

Poate că de aceea rămâne așezat în timpul acelei părți din liturghie. Nu poți să înghiți pâinea și vinul sfințit decât dacă te-ai mărturisit. Dacă și el detestă partea asta la fel de mult ca mine, poate că pur și simplu sare peste împărtășanie.

Stropii sar pe pielea mea și pe costumul meu. Mă înfior. Vreau să mă bag și eu în fântână. Vreau să văd cum e.

Dar el nu pare prietenos. Nu știu ce-o să facă dacă pășesc în fântână.

— Vrei să plec?

Îmi înclin capul într-o parte, încercând să-i întâlnesc privirea.

— O să plec, dacă asta vrei. Nu prea-mi place aici. Toanta de soră-mea strică totul. A șters-o cu prietenele mele, a fugit de mine. Iar mama este... ocupată.

Pare distractiv să văd cum e într-o fântână, însă el nu pare că-și dorește să fiu aici. De fapt, nu pare să dorească prezența nimănui.

— O să plec.

Dau să mă îndepărtez.

Dar când mă întorc cu spatele, aud un sunet. Mă uit înspre fântână. Apa năvăleşte peste mâna lui.

Damon întinde încet un braț spre mine, în chip de invitație.

Șovăi un moment și încerc să-i disting chipul, dar, în continuare, e acoperit de părul umed.

Mă uit în jur. Nu văd pe nimeni. Mama o să se supere dacă mă ud, dar... vreau să mă ud.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul. Îi strâng degetele reci într-ale mele, ridic un picior și pășesc în fântână.

* * *

Cât de mult a trecut de-atunci!

Toate acestea s-au întâmplat acum foarte mult timp, dar ziua aceea mi-a rămas întipărită în minte pentru că a fost ultima în care am văzut chipul mamei mele. Ultima zi în care mi-am văzut camera și noile decorațiuni alese de mama. Ultima oară când am putut alerga oriunde îmi doream, știind că drumul care mă așteaptă în față e lipsit de pericole. Ultima oară când prezența mea nu i-a neliniștit pe ceilalți, ultima oară când părinții mei mai degrabă m-au iubit în loc să mă considere o povară.

A fost ultima oară dată când copiii m-au acceptat fără ezitare printre ei; ultima oară când m-am putut bucura de un film, de un spectacol de dans ori de o piesă de teatru exact așa cum ar trebui să se bucure oricine.

Aceea a fost ultima zi în care am fost eu însămi cu adevărat și, totodată, prima zi dintr-o realitate nouă, care nu poate fi schimbată niciodată. Nu mă puteam întoarce în timp. Nu puteam da timpul înapoi, ca să nu intru în labirintul acela și să nu pășesc în fântână.

Dumnezeule! Cât de mult îmi doresc să n-o fi făcut! De pe urma unor greșeli nu te vindeci niciodată.

Treisprezece ani mai târziu, când eu și mama stăteam lângă sora mea mai mare, în ziua nunții ei, simțindu-i parfumul și ascultând cuvintele preotului, m-am străduit să nu mă crispez, să nu-i amintesc cum, cu mulți ani în urmă, preț de o clipă minunată, acea fântână fusese cu adevărat o ascunzătoare binecuvântată. Îmi doream să fiu iarăși acolo, nu în biserică.

Verighetele, sărutul, binecuvântarea preotului...

Și gata! S-a măritat.

Aveam un gol în stomac. Am simțit cum mă înțeapă ochii când i-am închis. *Nu.*

Stăteam nemișcată, înconjurată de șoapte și de vânzoleală. Așteptam ca mama să mă călăuzească afară, pe scări, și să ieșim din catedrală.

Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie să fug.

Vocea mamei și cea a surorii mele s-au îndepărtat.

Aceleași degete reci, spre care m-am întins în fântână, în urmă cu treisprezece ani, mi-au atins ușor mâna.

— Acum..., mi-a șoptit la ureche soțul surorii mele. Acum ești a mea.

CAPITOLUL 2

WINTER

În prezent

Am încremenit și mi-am strâns mâna pumn. Stătea în fața mea, în limuzină, după slujbă. Damon Torrance. Băiatul din fântână.

Puștiul îmbrăcat într-un costum boțit, cu părul în ochi și cu o mână însângerată, care abia dacă îmi vorbea și abia dacă se uita la mine.

Dar acum era bărbat și, cu siguranță, învățase să vorbească. Exista o anumită amenințare în cuvintele pe care mi le rostise în biserică, dar eu încă simțeam mirosul fântânii pe pielea lui. Mirosea a ceva rece. Mirosea a apă limpede.

Soră-mea stătea lângă Damon, în fața mea și a mamei. I-a vorbit proaspătului soț:

— Tatăl tău ne-a promis o sumă consistentă dacă rămân măritată cu tine pentru un an. Indiferent de ce pui la cale, am de gând să mă asigur că se ține de cuvânt.

Damon i-a răspuns calm și hotărât:

— Arion, n-o să divorțăm niciodată.

Vocea lui suna de parcă Damon se uita pe geam sau în orice altă parte, în afară de ea.

Adică nu vor divorța? Mi s-au întezit bățile inimii. Bineînțeles c-o să divorțeze de ea într-o bună zi, nu? Nici măcar nu-mi venea să cred că s-a ajuns *atât* de departe. La urma urmei, voia doar să se răzbune pe familia mea. De ce dorea Damon ca această căsnicie să dureze o viață întreagă?

Plănuise să ne distrugă, să găsească dovezi ale delapidării și ale fraudei comise de tata, să-l forțeze să fugă din țară, așa încât autoritățile să pună sechestru pe aproape toate bunurile noastre și să ne golească de tot conturile din bancă, iar acum... Înșuși cel care făcuse atâtea ravagii în familia mea se repezise să profite de trei femei nevoiașe, care aveau nevoie de sprijin. El era, pasămite, cel care le salva de la a fi date afară din casa lor, omul care le asigura, în continuare, stilul de viață luxos și poziția socială cu care se obișnuiseră.

Cu toate acestea, înțelegem. Oricât de mult aș fi dorit să mă prefac că nu știu care-i scopul lui, în realitate știam. În adâncul ființei mele, știam. Planul lui nu era să ne distrugă, ci să ne tortureze.

Oricât de mult dorea.

— *Vrei să rămâi căsătorit cu mine?* I-a întrebat soră-mea.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu altcineva, a lămurit-o Damon, cu voce monotonă și detașată. Cred că ești o nevestă tot atât de potrivită ca oricare altă femeie. Ești tânără și frumoasă. te-ai născut în Thunder Bay. Ai studii și ești prezentabilă. Ești sănătoasă, deci să faci copii n-ar trebui să fie o problemă...

— *Vrei copii?* a întrebat soră-mea, cu speranță în glas.

În spatele ochelarilor mei de soare, am închis ochii. M-am cutremurat.

— Vai, Doamne! am exclamat, incapabilă să-mi rețin dezgustul.

În mașină s-a așternut tăcerea. Mai mult ca sigur, toți m-au auzit. Deși nu-l vedeam, știam că ochii lui sunt ațintiți asupra mea.

Cum de încă îl dorea soră-mea? Și aveau de gând să aducă pe lume copii, în nebunia asta? Nici ceea ce făcuse Damon în copilăria noastră și nici ce-mi făcuse Damon în liceu nu fuseseră de-ajuns ca s-o convingă cât de malefic e omul ăsta? Ari știa că el n-o suportă, și totuși îl dorea. Îl dorise de la bun început.

Lui Arion nu-i păsa că fusese silită să se mărite cu el din cauza necazurilor pe care tot el le crease. Pierdusem totul din cauza lui, dar nicio grijă! Iată-l! Ne restituia tot ce ne luase, căsătorindu-se cu prima născută a familiei. Ne asigura protecția oferită de conturile bancare ale familiei sale. Damon se asigurase că se transformă în leacul nostru, dar nu ar fi fost necesar s-o facă, dacă el însuși n-ar fi declanșat boala.

Îl uram. Proaspătul soț al surorii mele era singurul bărbat pe care credeam că aș fi capabilă să-l omor într-o bună zi.

— Dacă ai aventuri cu altele, să fi discret! l-a avertizat Arion. Iar în cazul ăsta, nu te aștepta să-ți fiu fidelă!

Mama a intervenit:

— Ari...

Îi dădea de înțeleș c-ar fi cazul să tacă.

— Ai înțeleș? a insistat Arion.

Stăteam răsucită spre geam, ca să-mi ascund cât de cât fața. Ori poate voiam să nu pară că ascult conversația lor. Oricum, spațiul din mașină era prea mic. Nu puteam scăpa de prezența lui. Era imposibil să nu aud fiecare cuvânt.